

No! Jako na honu to bylo v pindělí.

Pánik zase přijel dřív než dřívějš a to ofšem ešče dřív než minule. Už sem se ale ničemu nepodivoval, když popadnul Taliprda a vysmahli. Počkal sem si na pánčičku. Aspoň sem se mohl pořádně roztáhnout na pelíšku a ešče si dáchnout. A to sem ale dobře udál, páč mě následně čekala pěkná šichta. Což sem ale pochopitelně nevěděl.

Dozvěděl sem se to, až když dorazila domů pánčička. Buchla dveřma, prohodila hadry, mezitím jsme se stihli tisíckrát přivítat a i se potahat o medvěda a pak oblíkla mě do obojku, drapla ledvinku a vodítko na kterým se bimbala pověšená kachna od minule. Rozradostnil sem se a pánčička mi sdělila, že má pro dnešek velkoplán. Uděláme si spolu hon!

Joooo, to je výbornej nápad, to můžu. Vyřítil sem se ven a byl sem jak na pérkách. Ani sem neměl čas se družít s komtesou porcelánovou, což je postarší půvabná dáma plemene porcelaine. Ale ona stejně taky neměla čas, dělala divočáka - ryla se čumesem v zemi a vyžírala kořínky. Takže pánčičky prohodily pár slov a my se pak konečně!! hnuli dopředu. A tentokrát sem na prolejkou už nezapomněl! Depák. A abych - jak říkala pánčička - dohnal deficit, prolejl sem si to tam aktivně sem a tam nějakou dobu. Jeenže - vona ví prt. Já si totiž chtěl užít ovace a obecenstvo, který se tam momentálně vyskytovalo. Jednu pani sem rozesmál až úplně moc nahlas. Pak sem mohl spokojeně pokračovat dál. Jako už tenhle začátek byl skvělej. A co teprvá potom, když jsme dorazili do polí.

Hnedle pánčička kachnu vytasila a ponejprv mě s ní nechala trochu jen tak si zablblnout, takže se házelo ve volným duchu. A bych se prej zahřál. A pak přišla práce na tom našem honu. To už nebylo jen tak házení nějaký, ale pěkně disciplínově to bylo. Pro rozjezd čistý aportýrování a potom!! To bylo! Dohledávačky sem dělal takový jako. Byl sem dycinky usazenej, pánčička pěkně kus poodešla do pryč a tam hodila kachnu tak, abysem ji neviděl, kam padá. A protože je fšema mastima mazaná, zašla vždycky za ostrůvek zeleně nějakaj a frkla kachnu do prostoru a já si nejdřív myslel, že se kachna skovává v tom ostrůvku a hledal usilovně tam. A pánčička lišácky nic, jen stála na místě odkud jsem vyběhnul a nechala mě pracovat.

Propátral jsem to tam celý a když nic, rozběhal jsem to kolem a hledal ve větru. Pak mi to vítr poslal, až mi to hodilo tělem do zatačky a já vyrazil. Nááááááááá! Drapnul sem kachnu a

letěl k pánčičce. Ta mě vychválila, jakej sem já čikovnej, kousek jsme popošli, to sem musel jít disciplínovaně s ní, jako na tom honu, pak mě zase usadila a zašla za další návršíčko, nebo za ostrůvek s keřem a tak, podle toho, co jsme měli v cestě a takhle mě nechala pracovat hoodně dlouho. Pracoval jsem v poli vzorovaně a samostatně, a nalítal tak pracovně asi tak sto podzimních ohařskejch kilometrů. Tak to mám rád převelice.

Pak sem dostal běhací pauzu a tak sem se kachnou rozletěl polem. Řikal sem už minule, jak krásně podzim voní a tak jsem si to teď sosal, šécky ty vůně. Něco z hlíny, něco z toho, co nesl vítr a něco pak ve stařině.

Když sem si odpočnul, měla pro mě pánčička práci tak trochu stopovací, protože jak šla, ztratila dycinky nenápadně kachnu cestou a pak mě poslala po stopě zpátky. Hledal sem, hledal a pak vždycky donesnul. Abychom to měli fifty-fifty zaúkoloval sem pak pánčičku zase já. Na haldách. Protože mě minule bavilo hodně, že si můžu kachnu pouštět dolů a tetkon sem to vytunil, protože sem nebyl na jedný haldě, ale běhal sem od jedný ke druhý, ke třetí, zase zpátky na tu první, pak na tu poslední, ešče sem se vrátil několikrát na tu první... □, no proběhla se holka taky, že jo. Páč tady zase vona musí pracovat pro mě a čutat mi to zpátky.

Za haldama sem si ešče zavystavoval, ale protože zbabělec bažant byl zaleznuť v hustým maliní, neměl sem šanci ho zvednout a to sem uznal i já, že nemá cenu. A tak mi to pak pánčička vynahradila, když jsme zašli pěšinkou do stařiny. Skovávala mi tam kachnu ve vysoký trávě a to byl kolikrát boj to najít. Páč vona ta vysoká tráva sková šécko. Nejen psa, ale i pachy, který umí hodně dobře ukrejt. Ale sem nejvýbornější, dycinky sem našel. Pak sem si důležitě nesnul kachnu po cestě a nakonec s ní zaběhnul do posledního prostoru stařiny před myší loukou. Tam jsme prošli trním a na louce sem k milou kachnou plesknul na zem, aby mohla pánčička vykopávat. To se to lítalo! Bavili sme se voba náramně.

A stejně jako minule, až do doby, kdy se dost setmělo. Pak jsme značně svižným krokem museli mazat domů, páč pánčička, že má ešče fůru práce, hlavně musí dojít nakoupit, ponivadž jindá se to nestíhá. Uložila mě doma na pelíšek a vysmahla rychle, jak pánik s Taliprdem.

No a než se stačila vrátit, tak se vrátili tihle dva, ani sem nestačil pořádně usnout.

Na honu!

A že bych to bejval teda po tý makačce dost ocenil. Byl to správňáckej hon totiž. ☐